

Bu akşam Boğaziçi Üniversitesinden ilk projesine katılan Merve yazmış, Nazlı Yüreklere İlk Adım...

Gönüllüler nasıl anlatılır...

Gönüllülerin çocuklara sevgisi...

Ve onların çocuklara ulaşma gayretleri...

Soğuk bir depoda günlerdir çalışılıyor, niçin?

Çünkü Şırnak Mardin Urfa Kilis Hatay Osmaniye Adana'ya uzun bir proje için hazırlık yapılıyor; oradaki güzel çocukları kucaklamak için bu gayret...

Havaların nispeten sorun yaratmayacağı Adana Antalya enlemindeki

YİBO'lara ulaşmanın özlemle beklentisi içerisindeyiz...

Hepsini çok seviyoruz, sizin de sevginizi götürüyoruz...

ILKYAR

Nazlı Yürekler için İlk Adımım

Hayatta her insanın, her canlının bir hikayesi olduğuna inanırdım, hatta bence cansız varlıkların bile hikayesi vardır. Bu duruma şahit olduğum dolu dolu bir hafta sonu yaşadım. Gittiğimiz her okulun ayrı bir hikayesi, ayrı bir duruşu vardı.

Hani insan bilmediğinden korkar ya ben de o durumdaydım. İlk projemdi ve deli gibi korkuyordum. İstanbul'dan geldiğim için ekibi de çok fazla tanıımıyordum. Korkuyordum ama bir o kadar da heyecanlıydım. Daha önce 4-5 yaş grubuna yönelik olan bir projede yer almıştım ve genel olarak çocuklarla diyalogumun iyi olduğuna inanıyordum. Bu etkinlikte daha üst yaş grupları da olacaktı, bu yüzden heyecanım daha da artıyordu.

Sabah yedi
olmadan yollara
düşmüştük, ilkyar
için ilk yarlarımız
için. Ve artık
Ankara'daydık,
Niğde'ye doğru yola
çıkma için
buluşmuştuk. İlk
gittiğinizde
etrafınızda kaç kişi
vardı, ilk nereye
gittiniz diye sorsalar

inanın hatırlamam, bildiğim heyecanlı, umut dolu gözlerin varlığıydı. Heyecanlı olduğum kadar da meraklıydım. İşler nasıl yürüyor, kim ne yapıyor, ben neler yapabilirim diye merak ediyordum. Önceki projelerden birbirini tanıyanlar konuşuyor, yenileri tanıştıırıp proje hakkında konuşuyorlardı. Ne çemberin dışında ne de içindeydik...

Çocuklarda oluşmasını istediğimiz merak çoktan beni sarmıştı. Otobüs hareket edecek dendiğinde kalbim duracak gibi oldu. Kimi heyecanını çok konuşarak belli eder, kiminin ise heyecandan eli ayağına dolaşır. Ben ise sessizce izlerim, sözümona heyecanım belli olmasın diye...

İlk defa karşılaştığım ama aynı duygulara sahip olduğuma inandığım insanlar arsındaydım. İnsiyatif alıp, geleceğe yatırım yaptığımızı inanarak bizi bekleyen umut dolu çocuklara doğru gidiyorduk...

Ve işte o an. Bor'dayız ve elimizde çiviler...Ve proje başladı.. İlk konuşmalar geçtikten sonra fark ettim ki bütün gerginliğim geçmişti. Tahminimden daha iyi bir başlangıç yaptım. Heyecandan her şeyi unuturum diye korkuyordum. "Bu çiviye çözmek ister misin" diye bile soramam sanıyorken ilk yarlarımın hayatlarından bahsediyorduk. Geldiğimiz yerleri merak ediyorlardı, onlardan bahsediyordum...

Çocukların gözlerindeki masumiyet dünyada hiçbir şeye değışilmez. Parıldayan ve merak dolu gözler, bazen sinsi bir yaramazlıkla bazen de içten bir gülümseme ile... Yanınızdan ayrılmayan ve bir saat içinde size bağlanan çocukların gözleri...Kısa bir sürede ortaya dökülen, paylaşılan duygular. Bir merhaba ile başlayan ve masal okurken doruklara tırmanan bir yolculuk. Yarını heyecanla beklerken daldık uykularımıza. Sabah hayatımda ilk defa bu kadar kalabalık, birbiri ile konuşmaya aç bir toplulukla kahvaltı yaptım. Sohbetler yine tam kıvamında devam ediyorlardı.

Sabah sporunun ardından ilk etkinlik için zil çaldı. Bütün etkinlik saatleri, etkinlik araları nasıl geçti bilemedim. Bir su gibi akıp geçti. Her şey rayındaydı ve ben bu akışın içinde sadece küçük bir piyondum. Mükemmel yakın bir organizasyondur ve her şey düşünülmüştü. Açıkçası var olan uyumda sırtıtmamak için uğraşıyordum ama ikinci gün bambaşkaıydı. Günün erken saatlerinde yola çıkmıştık, yeni kıvılcımlar yakabilmek için.

Öğrenciler bizi bekliyordu, hep birlikte yeniden sanki dün hiç yorulmamışız gibi

büyük bir heyecanla işlere koyulduk. İkinci gün benim için çok daha farklıydı çünkü artık kendimi o akım içinde görüyordum, artık organizasyonun içindeydim ve kendime daha çok güveniyordum. Daha çok inisiyatif alabiliyordum, bu açıdan yeni gönüllüler için ikinci günü çok önemli olduğuna inanıyorum.

Hala hatırladığımda yüzümü gülümseten, beni hayrete düşüren kardeşlerimiz var Türkiye'nin dört bir yanında. O küçücük yaşlarına, dünyalarına rağmen pek çok şeyden haberdar olanlarla karşılaştım. Küçücük yaşlarına rağmen her ihtiyacını kendi halledebilen minik yürekler gördüm. Kütüphaneye girip, yeni kitapları görünce yaşadıkları heyecanı gördüm, öğrenmeye açık olmalarını gördüm. Benim için tarifi imkansız ama nacizane kelimelere dökmeye çalıştığım muhteşem bir hafta sonum oldu. Bu anları yaşamamı sağlayan herkese gönülden teşekkürler, en kısa zamanda görüşmek üzere...

Merve Demirağ

Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler
Boğaziçi Üniversitesi
Çocuklarımız, ilk yar larımız, göz bebeklerimiz...
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

